

Chương Tám

Lạp Tháp Hòa Thượng biết độc trảo này hẳn là luyện bởi Huyền Âm, thuốc của mình không thể chữa nổi, sợ thời gian quá lâu Cát Tập Bách không chịu nổi, độc phát công tâm, lúc ấy dù cứu được tính mạng cũng khó khỏi tàn phế.

Đồng thời, ông còn nhận định kẻ địch bị trúng một chưởng A Già Đà Công của mình, dù thọ thương không nặng thì nhất thời cũng khó thể bình phục, nên một lòng dùng nội lực thiên công của mình bức độc cho Cát Tập Bách, hy vọng có thể kéo dài thời gian cứu chữa.

Nào ngờ Lam Đồng Kim Anh Nam công lực chẳng phải tầm thường, mà Huyền Âm Thanh Sát lại là một môn huyền công cực độc và thâm diệu trong tà phái, Lam Đồng Kim Anh Nam đã được thân truyền của hai vợ chồng Thất Độc Giáo Chủ Xích Luyện Tiên Mễ Đà và Độc Ngạc Hương Nương Hứa Cửu Ngưng, ngâm trong Huyền Âm Độc Sát đã hơn mười năm, nội ngoại công phu đều khá thâm hậu.

Vả lại, Lạp Tháp Hòa Thượng xuất chưởng trong lúc vội vàng, không trúng chỗ yếu hại, lại chỉ dùng có năm thành công lực, Độc Tiểu Thất Lam Đồng Kim Anh Nam sinh trưởng ở Miêu Cương, một thân xương cốt mài luyện đã lâu, Huyền Âm Công đã có hỏa hầu, vừa nghe tiếng quát liền tức thì phong bế huyết đạo, nên tuy bị chưởng phong quét trúng hai vai và người bị đẩy bay ra sau, nhưng ngoại trừ hai tay thoáng tê dại, nhất thời chưa thể dùng sức, chưa tổn thương đến nội phủ, bèn dựa vào vách núi giả vờ ngất xỉu, thâm vận công điều thương.

Lạp Tháp Hòa Thượng tập trung hết tinh thần, lại hướng lưng về phía Lam Đồng Kim Anh Nam, không biết y giả vờ, ngồi xếp bằng bên Cát Tập Bách, nhắm mắt vận thiên công, hai tay đặt lên huyết Tích Tâm và huyết Phụng Nhãn của chàng, chuyên tâm bức độc điều thương.

Chưa đầy thời gian nửa tuần trà, đang trong giai đoạn gây cản, chỉ cần gián đoạn trong chót lát, chẳng những Cát Tập Bách độc thương trở nên nặng hơn, mà bản thân Lạp Tháp Hòa Thượng cũng khó thoát khỏi tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng Lam Đồng Kim Anh Nam sau nửa khắc hành công vận khí, thương thế đã bình phục, trộm mắt nhìn, thấy hòa thượng đang hướng lưng về phía mình, điều thương cho kẻ đối địch, lập tức tung mình, vung đoản đao đâm vào hậu tâm Lạp Tháp Hòa Thượng, đồng thời đầu trước chân sau, hai tay mười ngón vươn ra như móc câu, chộp xuống đỉnh đầu và huyết Kiên Tĩnh của đối phương.

Cho dù Lạp Thập Hòa Thượng võ công cao thâm đến mấy, trong lúc khinh suất bất phòng và đang khi hành công đến giai đoạn gây cản, sao có thể thoát khỏi đòn ám toán bất ngờ của Lam Đồng Kim Anh Nam?

Mắt thấy Lạp Thập Hòa Thượng đã sắp thương vong dưới đoản đao và độc trảo của Lam Đồng Kim Anh Nam, ngay trong khoảng khắc nguy cấp ấy, bỗng nghe “vút” một tiếng, đoản đao hóa thành một vệt sáng lam rơi xuống đất, tiếp theo là một tiếng rú thảm thiết, Lam Đồng Kim Anh Nam như điều đứt dây, từ trên không rơi xuống triền núi phía đông mất dạng.

Lạp Thập Hòa Thượng vẫn không chút động dấy, ngồi xếp bằng bên cạnh Cát Tập Bách, nhắm mắt điều tức như một pho tượng gỗ.

Lúc này, một bóng người từ trên không hạ xuống, chính là Lạp Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai.

Thì ra sau khi bà rời khỏi đấu trường ở tiền viện, dẫn Từ Ngọc Nhi về bí thất trong sơn động, kiểm tra chung quanh, thấy không có dấu vết xâm nhập, bèn an ủi vỗ về Từ Ngọc Nhi một hồi, sau đó bảo Tiểu Thúy đưa Từ Ngọc Nhi đi nghỉ trước, rồi bà cũng vào tịnh thất định nghỉ ngơi.

Nhưng vì lòng lo cho ái nữ và giai tể, thấy bên ngoài tiệc đã tan mà hai trẻ vẫn chưa về, sợ họ tuổi trẻ hiếu sự, ở trên mái nhà quá lâu bị nhiễm lạnh, bà bèn xuống giường ra khỏi sơn động, phi thân lên mái nhà, định đến trang viện tìm hai trẻ.

Nhưng bà vừa ngẩng lên, bỗng thấy kim ưng của Lạp Thập Hòa Thượng đang liệng vòng trên không, ngỡ là Tiểu Thúy quá bận, đã quên cho thần ưng ăn uống.

Bỗng thấy thần ưng lao thẳng xuống và còn hướng về bà kêu lên mấy tiếng, mới biết là thần ưng báo động, lập tức thi triển khinh công phóng đi theo thần ưng.

Thì ra khi Kim Tinh Thần Ưng thấy Lam Đồng Kim Anh Nam hiện thân, liền tức thì bay về Thái Sử Đệ, đến tiền viện trước.

Lúc ấy, Lạp Thập Hòa Thượng cùng Giang Nghiêu Thần vừa tiến chân Lao Bằng và Hùng Hổ xong, Lạp Thập Hòa Thượng tính rất thận trọng, phòng Nam Hải Song Mỹ vẫn còn căm hận, ẩn nấp quanh trang viện tìm cơ hội báo phục Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao, nên chưa trở vào sảnh đường ngay, đứng ở tiền viện ngưng thần lắng nghe.

Bỗng thấy thần ưng từ sau nhà ngang bay đến, vừa thấy mình liền lao nhanh xuống và cất tiếng kêu lên đầy vẻ tức giận, ông lập tức tung mình phóng đi theo sau thần ưng.

Lạp Thập Hòa Thượng vừa đến bên vực thẳm, thấy Giang Uyển Dao đang phóng nhanh đi và Cát Tập Bách nằm quằn quại trên đất, một người với đao và trảo đang lao đến truy kích.

Bởi sợ Giang Uyển Dao quá quan tâm kinh hoàng, buột miệng thét lên, khiến Cát Tập Bách phân thần thọ thương, chẳng thể không phất tay áo điểm vào Ma Huyệt của nàng, để nàng nằm sau tảng đá nghỉ ngơi một hồi.

Rồi khi tung mình lên, thấy Lam Đồng Kim Anh Nam lại lao đến truy kích, lúc này Cát Tập Bách như đã thọ thương ngã ra đất, liền vội xuất chưởng và cùng lúc lao đến, mới cứu được tính mạng của Cát Tập Bách.

Thần ưng ấy là di vật của Hư Ảo Thượng Nhân, sư tổ của Lạp Tháp Hòa Thượng, đã có trên ngàn năm tu luyện, hết sức thông linh, thấy Lạp Tháp Hòa Thượng điểm ngã Giang Uyển Dao, để nằm sau tảng đá và Cát Tập Bách đang trong nguy cấp, vội vỗ cánh bay nhanh về phía sơn động, tìm Lý Hàn Mai hay Tiểu Thúy đến cứu viện.

May thay, vừa lúc Lý Hàn Mai phi thân lên mái nhà, liền dẫn bà đến đấu trường, ngay lúc Lạp Tháp Hòa Thượng đang lâm nguy.

Thần ưng từ xa phát hiện Lam Đồng Kim Anh Nam đang phi đao ám toán Lạp Tháp Hòa Thượng, liền mạo hiểm từ trên không xa hơn trượng lao nhanh xuống, cánh trái vỗ vào phi đao, “bộp” một tiếng, phi đao rơi xuống đất, thần ưng cũng bị đứt rơi hai chiếc lông vũ.

Lạt Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai khi còn cách Lạp Tháp Hòa Thượng chừng năm sáu trượng, bỗng thấy thần ưng lao nhanh xuống, biết đã sinh biến, liền vội vận hết toàn lực khinh công, Hồn Nguyên Khí Công dồn vào song chưởng, còn cách khoảng hai trượng đã thấy Lam Đồng Kim Anh Nam với song trảo đang chộp xuống Lạp Tháp Hòa Thượng đang ngồi xếp bằng trên đất.

Lý Hàn Mai hoảng kinh, vội vận hết toàn lực Hồn Nguyên Khí Công, hai tay với Hống Thiên Chưởng tung ra, “ầm ầm” hai tiếng, đánh bay Lam Đồng Kim Anh Nam, nhưng vì khoảng cách quá xa và Lam Đồng Kim Anh Nam lại có Huyền Ông Công hộ thân, nên y chưa táng mạng và tẩu thoát.

Lý Hàn Mai chân vừa chạm đất, thấy Lạp Tháp Hòa Thượng ngồi yên bất động và Cát Tập Bách đang nằm trên đất, hai mắt nhắm nghiền, mặt hiện sắc lam, biết là hai người đều đã bị trúng độc, mình lại chẳng tiện cứu chữa, đang khi lo lắng.

Lúc này, phía sau lại có mấy bóng người phóng đi đến, Lý Hàn Mai vội ngoảnh lại nhìn, thấy thần ưng lại dẫn đến Tiểu Thúy, Từ Ngọc Nhi và cả Giang lão, bà liền quay người lại nói:

- Phụ thân, họ đều đã trúng độc hôn mê rồi!

Đoạn đưa mắt nhìn Từ Ngọc Nhi, sợ nàng quá lo lắng sinh chuyện không hay, ra hiệu cho Tiểu Thúy lưu ý.

Quả nhiên, Từ Ngọc Nhi vừa nghe sư phụ với nghĩa huynh bị trúng độc, liền khóc nức lên lao đến, ngất xỉu ngã ra đất, Tiểu Thúy vội đỡ nàng lên.

Giang Nghiêu Thần vội vàng đến gần xem, kinh ngạc nói:

- Đây là chất độc gì mà lợi hại thế này?

Đoạn đưa tay đỡ Cát Tập Bách ngồi dậy. Lúc này Giang Uyển Dao cũng đã tự vận công giải huyết xong, vội vã phóng đi đến, thấy một đám người đang xúm lại nhau, từ xa đã hét to:

- Giang Uyển Dao này hôm nay quyết liều mạng với các người!

Lý Hàn Mai vội tiến ra đón nàng lại và quát:

- Dao nhi! Mẫu thân đây!

Trích Vân Thủ Giang Nghiêu Thần đỡ Cát Tập Bách lên xem xét một hồi, không nhận ra được đây là chất độc gì, lại đưa tay sờ Lạp Thập Hòa Thượng, cảm thấy người ông nóng như lửa, biết ông đang hành công ngự độc nên không dám quấy nhiễu.

Lúc này Tiểu Thúy cũng đang xoa bóp cho Từ Ngọc Nhi, giúp nàng máu chảy thông suốt.

Lý Hàn Mai chặn Giang Uyển Dao lại, ôm nàng vào lòng, lập tức hỏi về quá trình sự việc để phân tán sức chú ý của nàng, kéo nàng thấy thương thế của hai sư thúc diệt Cát Tập Bách, lại quá lo lắng ngất xỉu.

Giang Uyển Dao dưới sự điều dưỡng của mẫu thân, vừa đi vừa sơ lược kể lại mọi sự, nhưng giấu giếm chuyện bị hai người trêu chọc và thổi phồng là đối phương hết sức ghê gớm và ác độc.

Sau cùng, nàng quay sang Giang lão nói:

- Gia gia, quái nhân mặt lam đã tự xưng là Lam Đồng Kim Anh Nam gì gì đó!

Rồi trở mắt ra nhìn Giang lão, chờ ông trả lời.

Hồi nửa năm trước, lúc Trường My Đại Sư lên Thiên Sơn, Lý Hàn Mai từng được sư phụ cho biết, Thất Độc Giáo Chủ Xích Luyện Tiên Mễ Đà phụ phụ đã đào tạo ra Thất Tiểu Độc, Huyền Âm Độc Sát khắp người không thuốc nào có thể cứu chữa.

Hơn nữa, Thất Độc Giáo hiện nay đang tìm kiếm một chiếc lọ ngọc do Không Động Đầu Đà và Xích My Lão Ni đã chôn giấu lúc hai người cãi nhau khi xưa, nếu tìm được mới có thể khắc chế kẻ địch, nhưng vẫn chưa biết là có chữa được độc thương hay không.

Lý Hàn Mai nghe con gái kể về Lam Đồng Kim Anh Nam, biết là môn hạ của Thất Độc Giáo, kinh hãi thầm nhủ:

- Vậy thì nguy to rồi!

Lý Hàn Mai nghĩ đến nhất thời đã vô phương cứu chữa, trời lại sắp sáng, gió rét sương lạnh, bèn bảo Giang Uyển Dao nhanh chóng về nhà, triệu tập nam bộc đến đây khiêng Cát Tập Bách và Lạp Thập Hòa Thượng về động thất rồi hăng tít. Và bảo Tiểu Thúy cũng Từ Ngọc Nhi theo Giang Uyển Dao trở về trang viện trước.

Sau đó, Lý Hàn Mai mới cho Giang lão biết về sự suy đoán của mình là hoài nghi Thất Tiểu Độc đã đến Lĩnh Nam, cần phải chuẩn bị ứng biến, và Cát Tập Bách thọ thương hiện không có thuốc cứu chữa, đành phải đưa về ẩn thất cho uống tuyết liên Thiên Sơn, tạm khống chế độc tính, để bà đến Thiên Sơn nhờ sư phụ tìm cách.

Giang lão nghe con dâu đề cập đến Thất Độc, bất giác cũng kinh tâm đến ngáy người, nếu quả thật như vậy, ở trong núi cũng chưa chắc đã có thể bình yên, vạn nhất kẻ địch quay trở lại, hai sư thúc diệt Lạp Thập Hòa Thượng đang thọ thương, Lý Hàn Mai mà đi Thiên Sơn, đường xa vạn dặm, nhanh nhất cũng phải hơn ba tháng trời, ông ở lại canh phòng một mình, tuy không sợ, nhưng không đủ nhân lực, lại phải trông nom người thọ thương, ông không khỏi có phần lo lắng.

Nhưng Giang lão suy đi nghĩ lại, thật không còn cách nào khác hơn, cứu người là điều cần thiết hơn hết. Hơn nữa, một người là tôn nữ tể duy nhất của mình, một người là đại ân nhân của nhà họ Giang, đâu thể khoanh tay không cứu, mình chỉ cần hết sức cẩn thận canh phòng, mạo hiểm cũng phải ứng phó.

Giang lão với Lý Hàn Mai đang bàn tính, ba nam bộc đã khiêng gánh đến. Lý Hàn Mai bèn bảo hai nam bộc khỏe mạnh khiêng Lạp Thập Hòa Thượng lên giá gánh, do Giang lão hộ tống về động thất, còn bà thì cấp lấy Cát Tập Bách đi trước.

Nào ngờ hai nam bộc có sức mạnh trên năm trăm cân mà không sao khiêng nổi Lạp Thập Hòa Thượng, bởi vừa chạm vào người ông là cảm thấy nóng như lửa, và còn có một luồng tiềm lực khiến hai người không sao đến gần được.

Lý Hàn Mai biết Lạp Thập Hòa Thượng đã có khởi sắc, có thể vận khí hành công, hết sức mừng rỡ, bèn lấy ra hai đóa tuyết liên, trao cho Giang lão bỏ vào miệng Lạp Thập Hòa Thượng và với Thiên Âm Thông nói cho ông biết sự thật, bảo ông ăn tuyết liên trước, rồi để cho gia nhân khiêng về ẩn thất điều thương.

Phải biết Lạp Thập Hòa Thượng thiên công bản thân vốn đã bất phàm, tuy nhất thời khinh suất, song cũng vì nóng lòng cứu người, và chưa biết rõ về công lực và sư môn kẻ địch, tưởng là một chưởng A Già Đà Công đủ khiến kẻ địch táng mạng hoặc trọng thương, nên đã không lưu ý đề phòng.

Nhưng cũng may Lạp Thập Hòa Thượng giàu kinh nghiệm và lịch duyệt, A Già Đà Công lại là khắc tinh của Huyền Âm Công, lúc hành công điều thương ngự độc cho Cát Tập Bách, huyết đạo toàn thân đã được bảo vệ.

Vốn ra ông không đến nỗi thọ thương nặng đến vậy, song vì Thất Tiểu Độc Lam Đồng Kim Anh Nam quá ư xảo quyết, đã phóng đoản đao ra trước, Lạp Tháp Hòa Thượng chẳng ngờ thần ứng lại đến kịp lúc, vỗ rơi đoản đao, nên đã chuyển kinh lực toàn thân từ người Cát Tập Bách lên đỉnh đầu mình, định chống lại ám khí bay đến.

Khi nghe “bộp” một tiếng vang lên, bởi thần ứng vỗ rơi đoản đao, ông ngỡ là sự chống đỡ của mình không công hiệu, thân đã thọ thương, bất giác kinh hãi, nội lực phân tán, khi cảnh giác thì độc trảo của Lam Đồng Kim Anh Nam đã chụp đến.

Nếu không nhờ Lý Hàn Mai đến kịp lúc, từ xa xuất chưởng đánh bay Lam Đồng Kim Anh Nam, Lạp Tháp Hòa Thượng hẳn đã thọ trọng thương và thậm chí táng mạng tại chỗ.

Tuy vậy, Lạp Tháp Hòa Thượng sau cổ và vai trái cũng bị cào trúng, do bởi áo mỏng và rách rưới, tuy xước nhẹ nhưng cũng đã thọ thương đến da thịt, độc sát âm hàn xâm nhập vào người.

Cũng may là công lực thâm hậu và lập tức phong bế huyết đạo, mới không đến nỗi độc chất phát tác ngay.

Sau một hồi dần vật, thần trí đã dần khôi phục, bèn lại hành công bức độc, nhưng độc khí đã xâm nhập vào huyết mạch, hết sức đau đớn, nghe Lý Hàn Mai nói vậy, đành lặng thinh đồng ý.

Giang lão đón lấy tuyết liên, trao Cát Tập Bách trong lòng cho Lý Hàn Mai, cho Lạp Tháp Hòa Thượng nuốt lấy tuyết liên, giúp khiêng lên giá gánh, dặn dò Lý Hàn Mai mấy câu rồi hộ tống Lạp Tháp Hòa Thượng đi trước.

Lý Hàn Mai dõi mắt theo công công đi khỏi, sau đó đưa mắt nhìn quanh, thấy phương đông trời đã hửng sáng, nếu muộn nữa sẽ không tiện thi triển khinh công, bèn cắp lấy Cát Tập Bách, tung mình lướt đi trên không, trở về ẩn thất trong sơn động, đặt để Cát Tập Bách ở trong thư phòng điều thương.

Khinh công của Lý Hàn Mai tuy chưa đạt đến cảnh giới xuất thân nhập hóa, nhưng tốc độ so với nhóm người của Giang lão khiêng Lạp Tháp Hòa Thượng nhanh hơn nhiều, khi về đến ẩn thất, những người kia vẫn chưa có mặt.

Lý Hàn Mai với thân phận tôn trưởng và tình mẫu tử, vì cứu người, cũng chẳng màng đến chuyện nam nữ hữu biệt, trước hết cho Cát Tập Bách ăn vào hai đóa tuyết liên, sau đó kiểm tra vết thương, chuẩn bị hành công bức độc cho chàng.

Giang Uyển Dao giúp Tiểu Thúy đưa Từ Ngọc Nhi trở về ẩn thất trước, giữa đường Từ Ngọc Nhi đã hồi tỉnh, liền kêu réo đòi xem thương thế của nghĩa huynh.

Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy bèn cho nàng biết Cát Tập Bách thọ thương không nặng, chỉ trúng độc hôn mê, và Lạp Thập Hòa Thượng cũng vậy, đã sắp trở về, chờ khi về đến ẩn thất rồi hãy xem.

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi về đến phòng riêng, hai nàng lại hỏi Tiểu Thúy, Cát Tập Bách đã bị trúng độc gì, Tiểu Thúy trả lời là ngay cả mẫu thân và công công cũng không nhận ra được đó là chất độc gì, đành lắc đầu thở dài.

Giang Uyển Dao hết sức kinh hãi, nàng vốn ngỡ đó là chuyện tầm thường, biết mẫu thân có tuyết liên Thiên Sơn, bất luận độc vật gì, chỉ cần ăn vào hai đóa tuyết liên là giải trừ hết, nên lúc đầu nàng cũng không mấy bận tâm.

Hơn nữa nàng hãy còn tính trẻ con, ghét Cát Tập Bách không nghe lời dặn của mình, cả gan mạo hiểm, thấy chàng trúng độc mà không thọ thương, chẳng đến nỗi thương tổn đến thân thể, vậy cho chàng nếm chút mùi khổ sở cho đáng đời.

Nàng còn định chờ khi chàng hồi tỉnh, sẽ mắng cho một trận nên thân, để chàng từ nay không còn dám trái lời nàng nữa, nào ngờ tình trạng lại nghiêm trọng như thế này.

Giang Uyển Dao hết sức nóng lòng lo lắng, chẳng rõ vị hôn phu hiện giờ ra sao, lại không dám đòi một mình đi thăm nom, đành dùng lời thuyết phục Từ Ngọc Nhi, giấu giếm Tiểu Thúy, hai nàng đi đến thư phòng, thấy Lý Hàn Mai đang điều thương cho Cát Tập Bách.

Lý Hàn Mai thấy hai nàng mặt lệ đượm sâu, biết là rất lo lắng, bèn an ủi:

- Hai người đừng lo, ta điều thương cho y ngay đây!

Hai nàng vốn định giúp một tay, tiện thể xem xét thương thế của Cát Tập Bách, nhưng lại nghe Lý Hàn Mai nói vậy, lại thấy ái ngại.

Giang Uyển Dao bởi quá quan tâm cho người bạn chung thân, nóng lòng hỏi:

- Mẫu thân sao không dùng tuyết liên?

Lý Hàn Mai lẽ nào không biết tâm ý của con gái, nhưng chẳng tiện nói thẳng ra, e càng khiến nàng lo lắng hơn, đành nói:

- Đã cho y ăn tuyết liên rồi! Đừng lo, hãy mau về phòng ngủ một lúc, trời sắp sáng rồi!

Từ Ngọc Nhi thấy Cát Tập Bách mặt xanh môi trắng, hai vai run run, biết chàng hết sức đau khổ, lòng thật xót xa, bèn cũng hỏi:

- Cựu nương, còn có thể dùng thuốc khác cứu chữa chăng?

Lý Hàn Mai lắc đầu, khẽ thở dài nói:

- Ngoài tuyết liên ra, ta chẳng còn thuốc nào khác tốt hơn!

Từ Ngọc Nhi nghe giọng điệu của Lý Hàn Mai như là hiểu lầm mình trách bà không điều trị nghĩa huynh bằng loại thuốc tốt, có vẻ không vui, nàng cũng chẳng dám nói nhiều, nắm tay Giang Uyển Dao kéo đi ra khỏi thư phòng, trở về phòng ngủ.

Hai nàng vừa đi khỏi, Lý Hàn Mai thấy hơi thở của Cát Tập Bách đã trở nên gấp rút, biết là sức thuốc của tuyết liên đã phát sinh công hiệu, liền vội cởi áo chàng ra, định xem xét vết thương hầu tiện việc vận công bức độc cho chàng.

Áo dài được cởi ra, chỉ thấy túi áo lót phồng to, trong có đến bốn năm chiếc lọ, bèn tiện tay móc ra, tưởng đó chỉ là thuốc trị thương thông thường, không chú ý lắm, nào ngờ sau khi móc ra hai chiếc cỡ ngón tay cái, thấy đó là lọ ngọc màu xanh biếc, bất giác chú mắt nhìn, liền mừng đến reo lên.

Thì ra đó chính là Không Động Ngọc Bình và Tuyết Diên Ngọc Bình mà mình với sư phụ đã tìm kiếm khắp nơi không gặp, đã có linh dược hiếm thế này, chẳng những hiện tại có thể cứu chữa độc thương, mà trong tương lai cũng có thể tuyệt đối đánh bại được Thất Độc, chẳng lo đại thù không báo nổi.

Lý Hàn Mai vui mừng khôn xiết, lại lấy tiếp ra ba chiếc lọ khác, chỉ thấy ngoài một lọ là thuốc trị thương Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn do Tri Giác Thiền Sư tự chế, hai lọ kia là Phục Linh Dịch và Bảo Mệnh Đơn do Minh Tâm Sư Thái tặng cho, cũng thuộc linh dược trân quý.

Lý Hàn Mai thầm nhủ:

- Chàng trai này chẳng rõ đâu mà có được phúc duyên cao dày thế này, trên mình toàn là kỳ dược hiếm thế, vật quý vô lâm!

Bà quên cả việc điều thương, lấy một chiếc chăn lông đắp cho Cát Tập Bách.

Ngay khi ấy, bên ngoài vang lên tiếng bước chân rậm rịch, biết là Giang lão đã đưa Lạp Tháp Hòa Thượng về đến, bèn lớn tiếng nói:

- Gia gia, hãy vào đây mau!

Trên đường, Giang Nghiêu Thần nghĩ đến chuyện hai sư thúc diệt Lạp Tháp Hòa Thượng bị trúng độc, lòng hết sức lo lắng, sợ Cát Tập Bách công lực non kém, không chịu nổi sự xâm nhập của Huyền Âm Độc Sát, lại trải qua một ngày vất vả, chưa hề được nghỉ ngơi, đã tởn tởn nội công với Thiết Quyền Hồng Hổ, tiêu hao không ít chân lực, rồi lại trải qua một trận kịch chiến, sao thể không kiệt sức? Bị kịch độc huyền âm này xâm nhập vào người, ngay như Lạp Tháp Hòa Thượng công lực thâm hậu mà còn như vậy, Cát Tập Bách chẳng phải càng trầm trọng hơn ư?

Nghĩ đến hiện tại không có thuốc cứu chữa, mấy đóa tuyết liên chỉ có thể tạm thời đè nén độc tính phác tác, một khi ăn hết tuyết liên, con dâu mình đến Thiên Sơn chưa chắc đã cầu được linh dược, vạn nhất...

Vừa nghĩ đến đó, bỗng nghe tiếng gọi của Lý Hàn Mai, bất giác giật mình, vội bước nhanh hơn, vén mở rèm cửa, run giọng hỏi:

- Mai nhi, thế nào rồi?

Khi bước vào thư phòng, thấy Lý Hàn Mai tươi cười, hai tay bưng mấy chiếc lọ, đang chăm chú suy nghĩ, ông hết sức lấy làm lạ, ngỡ đó chỉ là linh dược Thiên Sơn, thâm nhủ:

- Hàn Mai này đến nay vẫn còn tính bướng bỉnh, chẳng lẽ linh dược Thiên Sơn mà chữa được âm độc hay sao?

Giang lão cũng rất nóng lòng, thấy con dâu thần thái ung dung, lấy làm lạ tiến tới hai bước, lại hỏi:

- Người lại phát hiện ra sự huyền diệu gì nữa vậy?

Lý Hàn Mai đưa những chiếc lọ trong tay ra, hớn hờ nói:

- Gia gia hãy xem, chí bảo mà Mai nhi đã nói thật không ngờ lại ở trên mình Bách nhi!

Giang lão ngạc nhiên, ngỡ là Lý Hàn Mai nói đùa, buông tiếng cười khẩy, khẽ trách:

- Trong lúc này mà người còn lòng dạ trêu cợt lão phu ư?

Đoạn ngồi xuống trên một chiếc ghế dựa bên bàn, nhẹ thở ra một hơi dài.

Lý Hàn Mai quả bị Giang lão khơi dậy tính tình nghịch, giận dỗi nói:

- Gia gia lại mắng Mai nhi nữa rồi! Ai mà trêu cợt gia gia chứ? Gia gia hãy nhìn xem, đây không phải là Không Động Ngọc Bình hay sao? Và còn có cả Tuyết Điền Ngọc Bình nữa!

Trong khi nói, bà từng chiếc từng chiếc trao vào tay Giang lão.

Giang lão đón lấy xem, sững sốt reo lên:

- Ủa, ra là sự thật!

Lý Hàn Mai bật cười:

- Chẳng lẽ giả được sao?

Giang lão vuốt râu mỉm cười, cũng hết sức kinh ngạc, một mình Cát Tập Bách mà lại có được nhiều thần vật trân quý thế này, vậy chẳng phải thiên duyên ngộ hợp là gì?

Chẳng kể Giang lão với Lý Hàn Mai kinh ngạc và cảm thán trước mấy lọ linh dược tuyệt thế, đã quên mất Cát Tập Bách đang nằm trên giường đau khổ chờ cứu chữa.

Hãy nói về các nam bộc khiêng giá gánh đi vào động thất, băng qua hành lang dẫn đến thư phòng, bỗng nghe tiếng gọi của Lý Hàn Mai, cũng liền dừng bước đứng lại, ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau.

Trong số đó có một người lớn tuổi hơn hết, vừa định đặt giá gánh xuống để đến xem thử chuyện gì, vừa lúc ấy Tiểu Thúy từ trong nội thất đi ra, thấy các nam bộc dừng lại không đi tiếp, hết sức lấy làm lạ, sau khi hỏi, được biết nguyên nhân, nàng cũng kinh ngạc khôn xiết.

Tiểu Thúy đành bảo họ đứng đó chờ, một mình đi đến thư phòng, vén rèm lên, thấy Giang lão với Lý Hàn Mai tay cầm hai lọ thuốc cảm thán với nhau, bèn tiến vào hỏi:

- Lão thái gia, giá gánh kia...

Giang lão giờ mới quay về thực tại, liền nói:

- Sao còn chưa khiêng vào đây?

Rồi thì đứng phắt dậy, định ra ngoài xem thử.

Lý Hàn Mai vội nói:

- Bảo họ khiêng vào đây mau!

Đoạn quay sang Giang lão nói:

- Gia gia, chúng ta cứ mãi mê xem linh dược, đã quên mất cứu người rồi!

Giang lão khẽ thở dài:

- Xem ra dù linh dược có trong tay thì cũng chỉ mừng hụt thôi! Lão phu cũng biết cứu người là cần thiết, nhưng...

Lý Hàn Mai cũng bởi vô kế khả thi, thâm tự suy nghĩ, biết hai lọ thuốc này độc cực kỳ, tương sinh tương khắc, đành rằng công hiệu kinh người, nhưng nếu sử dụng không đúng thì ắt càng rắc rối hơn.

Nghe Giang lão đề cập đến, bà càng thêm lo lắng, bèn nói:

- Trên lọ có viết rõ là “Chí độc vô độc” và “Hấp độc hóa độc”, và còn bảo hai loại thuốc sử dụng chung thì mới có công hiệu, nhưng sao lại không chỉ rõ cách dùng thế nhỉ?

Tiểu Thúy vâng lời chủ nhân, đi đến cửa phòng, thò đầu ra ngoắc tay, rồi lại quay vào, vừa lúc nghe Lý Hàn Mai nói gì “Chí độc vô độc” và “Hấp độc hóa độc”, sức nhớ lúc này ở trong phòng Giang Uyển Dao, có nghe Từ Ngọc Nhi nói đến hai món vật ấy, liền động tâm hỏi:

- Đại nương nói hai chiếc lọ ngọc ấy phải không?

Lý Hàn Mai đang nóng lòng bởi không nghĩ ra được cách sử dụng linh dược, nghe Tiểu Thúy hỏi, bất giác bức mình, trừng mắt quát:

- Phải thì sao? Ai cần người lăm mồm?

Tiểu Thúy bị quát mắng, hoảng sợ không dám lên tiếng, dẫu môi lên, định lui ra khỏi phòng.

Giang lão dẫu sao cũng già dặn kinh nghiệm đời, biết Tiểu Thúy quyết chẳng phải vô cớ hỏi về hai chiếc lọ ngọc, đồng thời biết rõ nha đầu này rất là tinh ranh, nghĩ hai chiếc lọ này đã ở trên mình Cát Tập Bách, hẳn phải biết cách sử dụng, không chừng lúc Cát Tập Bách thay áo, nha đầu này đã tình cờ trông thấy và gạn hỏi. Và Cát Tập Bách đã cho y biết cũng nên.

Thế là, Giang lão bèn đặt lọ ngọc xuống, đưa tay kéo Tiểu Thúy lại.

Tiểu Thúy bị kéo bất ngờ, loạng choạng ngã xuống dưới chân Giang lão, sợ đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, ngỡ là mình dẫu môi giận dữ đã bị Giang lão nhìn thấy, khiến ông tức giận định chấp hành gia pháp, ít nhất cũng bị mắng cho một trận.

Lý Hàn Mai thấy Giang lão bỗng nhiên kéo Tiểu Thúy lại và mặt tươi cười, cũng chẳng hiểu ông có dụng ý gì, nên hết sức lấy làm lạ.

Vừa lúc ấy, ba nam bộc khiêng giá gánh đi vào phòng.

Giang lão nắm tay Tiểu Thúy cùng Lý Hàn Mai đi đến bên giá gánh, bảo gia nhân khiêng Lạp Tháp Hòa Thượng lên nằm trên giường, rồi khoát tay bảo họ lui về nghỉ ngơi.

Sau đó, Giang lão đưa mắt nhìn Lạp Tháp Hòa Thượng, thấy không có gì khác lạ, ông yên tâm phần nào, ngồi trở xuống ghế dựa, để Lý Hàn Mai đứng bên giường, lấy chăn lông đắp cho Lạp Tháp Hòa Thượng.

Giang lão giờ mới vuốt ve hai chiếc búi tóc của Tiểu Thúy, kéo ngồi xuống ghế, mỉm cười hỏi:

- Tiểu Thúy, khi nãy người hỏi đại nương về hai chiếc lọ ngọc, người biết trong lọ chứa gì phải không?

Tiểu Thúy rất khôn ngoan, thâm nhủ:

- Lão gia đừng hòng dùng kế dụ Tiểu Thúy, Tiểu Thúy không bị mất lừa đâu!

Thế là, nàng chỉ lắc đầu không trả lời.

Giang lão cười cười nói:

- Sao người không nói? Nếu người biết thì hãy nói ra, lão phu với đại nương người đang bối rối vì hai chiếc lọ ngọc này đây!

Tiểu Thúy nực cười thâm nhủ:

- Rõ ràng là lão gia gạt Tiểu Thúy, trên lộ có chữ rành rành, sao lại không biết trong lộ chứa gì? Lão gia càng muốn gạt Tiểu Thúy, Tiểu Thúy càng không nói, để xem lão gia làm gì được Tiểu Thúy?

Nàng lắc đầu nói:

- Thúy nhi không biết thật mà!

Giang lão trước nay rất thương yêu Tiểu Thúy, tuy bề ngoài nghiêm khắc một chút, nhưng trong lòng luôn quan tâm đến nàng, cho dù có lúc khiến ông tức giận thì cũng chỉ trách mắng vài câu, đôi khi Lý Hàn Mai nổi đóa định đánh nàng, ông luôn bên vực khuyên ngăn, chứ đừng nói là đích thân ra tay.

Thế nên, Tiểu Thúy cậy vào đó mới dám bướng bỉnh với ông, quên mất chuyện quan trọng trước mắt.

Lý Hàn Mai thấy Giang lão gạn hỏi Tiểu Thúy, bất giác nực cười nói:

- Gia gia hỏi vậy có khác nào hỏi đường kẻ mù, nha đầu này biết gì kia chứ? E rằng ngay cả nghe, y cũng chưa từng nghe nói đến nữa là!

Tiểu Thúy hoàn toàn bất chước tính ương ngạnh hiếu thắng của Giang Uyển Dao, vừa nghe Lý Hàn Mai xem thường mình, liền buột miệng nói:

- Hai lộ thần dược giải độc “Chí độc vô độc” và “Hấp độc hóa độc” sao Thúy nhi lại không biết?

Giang lão và Lý Hàn Mai nghe Tiểu Thúy nói đúng hoàn toàn, hai người đều hết sức ngạc nhiên.

Lý Hàn Mai mừng rỡ sải bước tiến tới, nắm tay Tiểu Thúy, nhìn vào mặt nàng hỏi:

- Tiểu quý, ngươi biết sao không chịu nói sớm?

Giang lão cũng cười nhìn Tiểu Thúy, chờ nàng nói ra.

Tiểu Thúy thấy hai người bốn mắt sáng rực tinh quang nhìn xoáy vào mình, bất giác hoảng kinh, thầm nhủ:

- Hai chiếc lộ này hẳn là có điều bí ẩn gì đó, không thể để kẻ thứ ba biết, nhưng lạ thật, hai người đã từ trên mình kẻ khác lấy ra, sao lại không muốn kẻ khác biết? Chẳng lẽ...

Tiểu Thúy không dám nghĩ tiếp, run rẩy van vỉ:

- Đại nương! Gia gia! Thúy nhi... không nói đâu!

Lý Hàn Mai nghe vậy bưng lửa giận, trầm giọng nói:

- Ta bắt buộc ngươi phải nói mới được!

Đoạn nắm lấy bắp tay Tiểu Thúy bóp mạnh, Tiểu Thúy sao có thể chịu nổi, đau đớn rên la oai oái, nước mắt chảy dài.

Giang lão vội kéo Tiểu Thúy đến bên cạnh, khẽ nạt:

- Hàn Mai, người sao thế này?

Tiểu Thúy úp mặt vào vai Giang lão, khóc thút thít nói:

- Thúy nhi chỉ là nghe Dao tử với Ngọc tử ở trong phòng nói đến thôi mà!

Lý Hàn Mai nghe vậy liền hiểu ra, vội kéo Tiểu Thúy lại, dịu giọng hỏi:

- Thúy nhi, hãy mau cho đại nương biết, hai người đã nói sao?

Tiểu Thúy đã nếm mùi đau khổ, không dám bướng bỉnh nữa, sợ sệt thành thật nói:

- Khi nãy lúc Thúy nhi mang chè sen vào phòng, nghe Ngọc tử nói với Dao tử là trên mình Bách ca có mấy thứ linh dược, thấy đều có thể trị độc điều thương, vốn định nói với mẫu thân, nhưng mẫu thân đã hiểu lầm ý của Ngọc tử, nên đành không dám lên tiếng lui ra...

Lý Hàn Mai giờ mới hiểu ra, thầm nhủ:

- Thảo nào Ngọc Nhi đã hỏi mình “Còn có thể dùng thuốc khác cứu chữa không?” Lúc ấy mình quả là đã hiểu lầm, khiến Ngọc Nhi buồn bã lui đi, giờ nghĩ lại, mình thật quá bối rối, đã mấy mươi tuổi đầu rồi mà ngay cả chút chuyện nhỏ nhặt cũng không chịu nổi, thảo nào sư phụ trước kia thường trách mình nóng nảy hấp tấp, chỉ trách mình sau khi chồng chết, mười lăm mười sáu năm trông nom Dao nhi, rời khỏi giang hồ, một lòng nuôi dạy Dao nhi nên người, báo thù tiết hận, ngay cả chỗ sư phụ cũng ba năm mới đến một lần, thật uổng phí mười mấy năm tu luyện thiên công mà ngay cả tính nết cũng không sửa đổi được!

Lý Hàn Mai hết sức hối hận, bất giác buông tiếng thở dài, nói:

- Vậy là đúng rồi!

Giang lão đi đến trước mặt Lý Hàn Mai, hớn hở nói:

- Vậy là có thể giải quyết rồi! Hãy đi mời Ngọc tử đến đây mau!

Lý Hàn Mai cũng gật đầu nói:

- Thúy nhi, hãy đi mau... Nói là đại nương đang chờ, càng nhanh càng tốt!

Tiểu Thúy cũng đã nhận thấy sự thể quan trọng, không dám chậm trễ, đưa tay áo lên lau nước mắt, rồi đi nhanh ra khỏi phòng.

Giang lão tay cầm lọ ngọc, sốt ruột đi tới đi lui, lẩm bẩm:

- Đây cũng là số trời đã định, hai sư thúc diệt Bách nhi phải chịu sự hành hạ của độc sát thêm một giờ, nếu không thì đâu có chuyện rắc rối thế này!

Lý Hàn Mai cũng hết sức hối hận, nhưng vẫn lo chẳng rõ Ngọc Nhi có biết cách sử dụng linh dược hiếm thế này hay không, bởi ngay cả sư phụ mình là Trường My Đại Sư cũng chỉ tai nghe mà thôi.

Như loại thần dược này, cách sử dụng hẳn không đơn giản, nên bèn hỏi:

- Gia gia nghĩ Ngọc Nhi có biết cách sử dụng loại thuốc này hay không?

Giang lão chau mày trầm ngâm:

- Lão phu cũng không dám chắc, nhưng Ngọc Nhi đã hỏi người là còn có thể dùng thuốc khác cứu chữa hay không, như vậy rất có thể là Ngọc Nhi biết cách sử dụng. Nhưng chỉ sợ Bách nhi giữ bí mật, giấu giếm cả nghĩa muội thì thật khó nói.

Lúc này, rèm cửa vén mở, Từ Ngọc Nhi và Giang Uyển Dao theo sau Tiểu Thúy đi vào.

Hai nàng vừa vào đến phòng, thấy Giang lão với Lý Hàn Mai vẫn mặt đầy vẻ lo rầu, và hai người thợ thương vẫn nằm trên giường, mặt lam môi tím, tay chân run rẩy, tình trạng đau khổ ấy thật khiến người xót xa.

Nhất là Từ Ngọc Nhi, một người là nghĩa huynh, tuy gần gũi chưa đầy một ngày, nhưng tình như cốt nhục, còn một người là sư phụ, võ công của mình rồi đây thế nào? Có báo được thù hay không? Đó hoàn toàn cậy vào vị hòa thượng này, vậy bảo nàng không lo lắng sao được?

Từ Ngọc Nhi vừa thấy tình cảnh trong phòng, liền tức thì mũi lòng, hai hàng nước mắt chảy dài, quỳ sụp xuống trước mặt Lý Hàn Mai, van vãn:

- Cữu nương, xin hãy rộng lòng từ bi cứu chữa cho sư phụ và nghĩa huynh của Ngọc Nhi!

Dứt lời, nàng dập đầu lạy lia lịa.

Lý Hàn Mai thấy vậy, cũng cảm động đến rướm nước mắt, bùi ngùi nói:

- Ngọc Nhi, đứng lên mau, nên biết là ta còn lo lắng hơn các người nữa!

Đoạn đưa tay đỡ Từ Ngọc Nhi đứng lên, nói tiếp:

- Ta cho gọi người đến đây chính là định hỏi người...

Giang Uyển Dao thấy không khí trong phòng quá ngột ngạt, và tình cảnh thảm thương của vị hôn phu, lòng cũng vô vàn xót xa, úp mặt vào lưng Tiểu Thúy khóc thút thít.

Giang Uyển Dao vừa nghe mẫu thân nói là còn lo lắng hơn, liền nhớ đến thần dược mà Từ Ngọc Nhi đã đề cập và bị mẫu thân từ chối, tính ương bướng bùng dậy, tức giận hằn học nói:

- Lo! Lo! Lo! Mẫu thân chỉ biết lo sông, có linh dược trong tay không chịu sử dụng, lại còn trách người ta đa sự, bây giờ hãy nhìn xem...

Rồi lại úp mặt lên vai Tiểu Thúy, càng khóc to hơn.

Lý Hàn Mai bị con gái trách móc, lòng buồn vô hạn, định giải thích với nàng cũng chẳng thốt nên lời.

Giang lão thấy tôn nữ vô lễ với mẫu thân như vậy, hết sức không bằng lòng, nhưng nghĩ nàng tuổi trẻ đại khờ, cũng không chấp nhất, chỉ nói:

- Dao nhi, hãy yên nào!

Đoạn quay sang Từ Ngọc Nhi, nói:

- Ngọc Nhi, hãy mau cho lão phu biết, những linh dược này sử dụng cách nào?

Đoạn luống cuống đưa tay cầm lấy hai chiếc lọ trên bàn, nhưng mắt lại nhìn vào Từ Ngọc Nhi, trông chờ câu trả lời của nàng.

Những người khác cũng vậy, thấy đều hướng mắt vào Từ Ngọc Nhi chờ đợi.

Từ Ngọc Nhi đưa mắt nhìn hai chiếc lọ trong tay Giang lão, lắc đầu nói:

- Ngọc nhi cũng không biết!

Giang lão lòng tràn trề hy vọng, câu trả lời của Từ Ngọc Nhi khác nào nước lạnh xối lên đầu, khiến ông lặng người bật lên một tiếng “ồ”, suýt nữa ngất xỉu, tiu ngủ ngồi xuống ghế, hai mắt trợn trừng.

Hai mẹ con Lý Hàn Mai và Tiểu Thúy cũng đều sững sờ bật lên một tiếng “ồ”, ngơ ngẩn nhìn nhau không thốt nên lời.

Từ Ngọc Nhi lúc này lòng càng thêm lo lắng, thắc mắc thâm nhủ:

- Hai người rõ ràng bảo là sư phụ và Bách ca không hề thọ thương, mà chỉ bị trúng kịch độc huyền âm, sao họ không lấy linh dược giải độc trong Tuyệt Diên Ngọc Bình và Không Động Ngọc Bình của Xích My sư tổ cứu chữa, mà lại lấy hai lọ gì không biết tên hỏi mình, chẳng lẽ võ lâm tranh giành, ngoại tổ và cự mẫu cũng muốn...

Từ Ngọc Nhi nghĩ đến đó, Giang Uyển Dao đã khóc thét lên, lao bổ vào Lý Hàn Mai, hai tay dầm lia lịa vào bà, khiến mọi người giật nảy mình.

Từ Ngọc Nhi vừa định lao đến kéo Giang Uyển Dao ra, Tiểu Thúy đã tranh trước một bước, từ sau lưng Giang Uyển Dao, một tay ôm ngang lưng, một tay vung chỉ điểm vào huyệt Nhuyễn Ma nàng. Giang Uyển Dao liền tức thì nhũn người ra, dựa vào lòng Tiểu Thúy.

Lý Hàn Mai vừa nghe Từ Ngọc Nhi trả lời không biết, bất giác lặng người, cho là mình đã nghĩ không lầm, Cát Tập Bách thật quá kín đáo, ngay cả nghĩa muội luôn cận kề cũng không tiết lộ.

Đang thần thờ suy tư, Giang Uyển Dao đã bất ngờ lao đến đám lia lịa, nếu không nhờ kịp lúc vận công hộ thân, e đã thọ thương dưới tay con gái rồi.

Thì ra Lý Hàn Mai lúc này cũng đã tâm thần rối loạn, đứng ngây ra mặc cho con gái đánh đám, không hề chống đỡ, đến khi Tiểu Thúy ôm Giang Uyển Dao kéo ra, bà mới bừng tỉnh, thấy con gái như điên cuồng thế kia, bất giác lòng tan dạ nát, máu huyết dâng lên, bất tỉnh nhân sự.

Hai nàng vừa thấy Lý Hàn Mai ngất xỉu, liền luống cuống xúm đến, Giang lão cũng hốt hoảng, vội tiến tới đỡ lấy Lý Hàn Mai.

Từ Ngọc Nhi tranh trước một bước, từ tay Giang lão đón lấy Lý Hàn Mai, xoa bóp cho bà, giúp máu chảy thông suốt.

Tiểu Thúy cũng giải huyết cho Giang Uyển Dao, lúc này Giang Uyển Dao đã hết sức mỗi mệt, ngồi xuống ghế khóc thút thít.

Giang lão thấy vì hai người thọ thương đã khiến cả nhà rối rắm thế này, lòng buồn khôn tả, hết nhìn hai mẹ con Lý Hàn Mai, lại nhìn Tiểu Thúy và Từ Ngọc Nhi, luôn miệng buông tiếng thở dài.

Trích Vân Thủ Giang Nghiêu Thần nghĩ đến mình hồi ba mươi năm trước cũng là một nhân vật gió mây, chưa từng bó tay trước việc khó nào, chẳng ngờ hôm nay lại vô kế khả thi chỉ vì một chuyện nhỏ, lòng bất giác vô vàn bi thương.

Lại nghĩ đến hai người thọ thương trước mắt, mặc dù đã được dùng tuyết liên, nhưng độc sát chưa trừ, vô phương cứu chữa, tiếp tục kéo dài thời gian, người thọ thương càng thêm đau khổ, đồng thời còn lo ảnh hưởng đến sức khỏe của Cát Tập Bách và công lực của Lạp Tháp Hòa Thượng, càng thêm nóng lòng sốt ruột.

Ông rất lấy làm lạ, vì sao Từ Ngọc Nhi bỗng lại nói là không biết cách sử dụng linh dược trong lọ ngọc? Trong khi nàng từng nêu ra ý kiến sử dụng thuốc khác với Lý Hàn Mai và Tiểu Thúy cũng từng chính tai nghe nàng đề cập đến kỳ dược trong lọ ngọc với Dao nhi, vậy sao hỏi nàng cách sử dụng linh dược, nàng lại trả lời không biết? Chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác hay sao?

Lý Hàn Mai lúc này đã tỉnh táo trở lại, Giang Uyển Dao cũng đã bình tỉnh. Từ Ngọc Nhi và Tiểu Thúy vẫn ở bên cạnh Lý Hàn Mai, hai nàng đều có tâm sự riêng, hết nhìn người này lại nhìn người kia, ra chiều thấp thỏm lo âu.

Lý Hàn Mai ngồi trên ghế dựa, mắt rướm lệ nhìn hai người thọ thương, lòng buồn vô hạn, sau cùng không nén nổi nữa, đứng lên đi đến bên Giang lão, thê thiết nói:

- Gia gia, xem ra không thể kéo dài được nữa, vì cứu người, Mai nhi đành phải lên đường đến Thiên Sơn khấu kiến sư phụ, cầu xin lão nhân gia ấy đi một chuyến, còn

như kết quả thế nào, kịp hay không, đó là tùy ở phúc đức của Bách nhi và Lạp Tháp Hòa Thượng.

Giang lão nghe Lý Hàn Mai nói vậy, lòng cũng hết sức xót xa, nhưng ngoài vậy ra, thật chẳng còn cách nào tốt hơn. Sau một hồi suy nghĩ, lại đưa mắt nhìn mấy lọ linh dược trên bàn, bắt đầu buông tiếng thở dài.

Từ Ngọc Nhi lòng đầy hoài nghi thắc mắc, nàng thật không sao hiểu nổi vì sao ngoại công và cự mấu cứ không chịu sử dụng linh dược trong lọ ngọc, nàng mấy lần định nhắc nhở, nhưng lại sợ bị cự mấu cự tuyệt như trước, nên nén trong lòng không dám lên tiếng.

Nàng nghĩ đến lúc này nghĩa huynh và sư phụ đều đang trúng độc mê man, vạn nhất vì trễ nải việc cứu chữa, chẳng may chết đi, mình ở trên cõi đời này, ngoài Thái Sử Đệ ra, không còn chốn nương thân nào khác.

Hơn nữa, nàng thân mang huyết hải thâm thù, bằng vào võ công mình hiện nay, đừng nói là báo thù tiết hận, mà ngay cả việc đi lại trên giang hồ cũng thành vấn đề, đâu dám làm cho các tiền bối nhà họ Giang tức giận, để khiến mình không có chỗ dung thân.

Đồng thời nàng cũng nghĩ đến, hai vị tiền bối nhà họ Giang xuất thân từ danh môn, và lại là người lịch duyệt giang hồ, cho dù không muốn dùng linh dược trong lọ ngọc cứu chữa sư phụ và nghĩa huynh, nhưng cũng phải dùng thuốc khác cấp cứu.

Chả lẽ quả thật giống như mình, ngay cả những lọ kia chứa thuốc gì và cách sử dụng thế nào cũng không biết? Trên lọ chẳng phải cũng có ghi rõ là gì?

Từ Ngọc Nhi càng nghĩ càng thắc mắc, nàng thật sợ nghĩa huynh và sư phụ phen này mất mạng tại đây, như vậy nàng sẽ là tội nhân số một, vì sao mình biết rõ có linh dược cứu chữa, chỉ vì kẻ khác không bằng lòng sử dụng mà mình lại để mặc cho người ta quyết định, vậy chẳng phải mình là hung thủ chính hay sao?

Nàng định chờ hai vị tiền bối rời khỏi thư phòng, sau đó mới bàn tính với Tiểu Thúy và Giang Uyển Dao, ra tay cứu người.

Bỗng thấy Lý Hàn Mai đứng lên, đi đến bên Giang lão, nói là phải đích thân đi Thiên Sơn, cầu Trường My Đại Sư hạ sơn cứu chữa cho nghĩa huynh và sư phụ, nàng hết sức bức tức lẫn kinh ngạc.

Bực tức là có linh dược không sử dụng, kinh ngạc là Lý Hàn Mai chẳng quản gian lao, vượt ngàn dặm xa vì cứu chữa cho nghĩa huynh và sư phụ, nàng thật không sao hiểu nổi bà có dụng ý gì.

Đã đến lúc nay, nàng thật không sao dần nén nổi nữa, bất kể hậu quả thế nào cũng phải thỉnh cầu hai vị tiên bối sử dụng linh dược trong lọ ngọc, nếu họ vẫn không chịu, nàng cũng đành tự tay làm lấy.

Giang lão suy tới nghĩ lui một hồi lâu, sau cùng đành bất đắc dĩ nói:

- Hàn mai, lão phu chẳng phải không tán thành người đi Thiên Sơn, mà là sợ người thọ thương không chịu nổi lâu đến vậy, vạn nhất như người đã nói, Trường My Đại Sư xuất ngoại vân du, người đi rồi về không chẳng kể, mà dù lão nhân gia ấy chịu vượt ngàn dặm xa đến đây kịp lúc, e cũng chưa chắc có thể sử dụng linh dược, lúc ấy...

Lý Hàn Mai nào nề tiếp lời:

- Mai nhi cũng có nghĩ đến điều ấy, nhưng ngoài niềm hy vọng đó ra, đâu còn cách nào khác hơn!

Từ Ngọc Nhi vừa định nêu ra điều thỉnh cầu trong lòng, đánh bạo nhắc lại việc sử dụng linh dược trong lọ ngọc, bỗng liếc thấy Tiểu Thúy đang thì thầm to nhỏ với Giang Uyển Dao, bàn tính mưu kế gì đó, lén nháy mắt ra hiệu với mình, ngăn cản mình lên tiếng.

Từ Ngọc Nhi tuy biết rõ hai người bạn nhỏ ấy chưa chắc có biện pháp gì cao minh, nhưng nghĩ đến nếu mình nêu ra thỉnh cầu mà vẫn bị hai vị tiên bối cự tuyệt thì cũng như không, cũng may là mình đã có dự tính, linh dược có sẵn trước mắt, chỉ cần hai vị tiên bối rời khỏi, bất kể Tiểu Thúy với Giang Uyển Dao đồng ý hay không, mình cũng quyết phải ra tay cứu chữa, nên bèn nuốt trở xuống bụng những lời định nói.

Lúc này Giang lão đứng lên nói:

- Cũng đành phải vậy thôi! Người hãy theo lão phu vào hậu viện, lão phu đưa cho người một tín vật, nếu như không gặp Trường My Đại Sư, trên đường trở về ngang qua Câu Lậu Sơn, hãy thử tìm sư phụ lão phu Thiên Nam Dật Tẩu, lão nhân gia ấy cũng kể được là thánh thủ trị độc đấy!

Dứt lời, cất bước đi về phía cửa hông.

Lý Hàn Mai vội nói:

- Gia gia, để mấy đứa trẻ này ở lại đây canh giữ, không hề gì chứ?

Đoạn đưa mắt nhìn hai người thọ thương, rồi lại nhìn ba tiểu cô nương.

Giang lão dừng bước, ngoảnh lại nhìn ba tiểu cô nương nói:

- Các người hãy thận trọng ở đây canh chừng, không được rời khỏi, cũng không được đến gần người thọ thương, nhất là tuyệt đối không được chạm vào vết thương, độc sát hết sức lợi hại, lão phu sẽ quay lại ngay!

Ba nàng đưa mắt nhìn nhau, thấy đều lặng thinh gật đầu.

Lý Hàn Mai đi được hai bước, lại quay lại nhìn hai người thọ thương, thấy Cát Tập Bách mặt mày trắng bệch, sắc lam càng đậm hơn, Lạp Tháp Hòa Thượng cũng gân xanh nổi lên, hơi thở yếu ớt, cả kinh kêu lên:

- Gia gia, hãy xem!

Giang lão cũng đã quay trở vào, thấy tình trạng không ổn, vốn định nói gì đó, nhưng thấy ba vị cô nương đều đang nhìn hai người thọ thương, nên không dám nói rõ, chỉ nháy mắt ra hiệu với Lý Hàn Mai, ý bảo bà đừng nói ra, kéo khiến ba trẻ lo sợ, chỉ nói:

- Không hề gì, đi mau!

Đoạn liền quay người bước đi, Lý Hàn Mai hiểu ý công công, đành theo sau công công đi ra khỏi phòng.

Ba nàng đã chờ đến sốt ruột, Lý Hàn Mai vừa bước chân ra khỏi cửa phòng, Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy đã vội vã đi đến bên Từ Ngọc Nhi, vừa định hỏi, bỗng nghe tiếng Lý Hàn Mai từ ngoài vọng vào:

- Dao nhi, hãy đến đây lấy thêm mấy đóa tuyết liên!

Ba nàng giật mình, khi nghe rõ lời nói, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Giang Uyển Dao đâu chịu đi, chỉ đáp:

- Dao nhi biết rồi!

Giang Uyển Dao trả lời một tiếng xong, liền quay sang Từ Ngọc Nhi hỏi:

- Ngọc muội làm sao vậy? Khi này ở trong phòng tỷ tỷ, chẳng phải Ngọc muội đã nói hai chiếc lọ ngọc ấy là do Xích My lão tiên bối, sư phụ của lệnh đường đã tặng cho Ngọc muội trên Xích Cương Lĩnh hay sao? Và Ngọc muội cũng từng đề nghị gia mẫu sử dụng linh dược trong hai chiếc lọ ngọc ấy, sao gia gia hỏi cách sử dụng linh dược, Ngọc muội lại trả lời là không biết? Ngọc muội không biết thật ư?

Từ Ngọc Nhi bị Giang Uyển Dao gạn hỏi, lúc đầu cũng chẳng hiểu gì cả, đến khi nghĩ ra, nàng mới hần học nói:

- Ngoại công đã hỏi tiểu muội bao giờ? Nếu cự nương mà không cự tuyệt lời thỉnh cầu của tiểu muội từ trước, tiểu muội đã thỉnh cầu ngoại công rồi!

- o O o -